

Aftalen om EU's hidtil største udvidelse, der blev opnået under det danske formandskab i december i København, giver os her en særlig forpligtelse. Europa og EU er kun, hvad vi er villige til at gøre det til. EU svæver ikke frit i luften. Det bygger på de enkelte landes bidrag og indsats, og Danmark skal vide at give sit bidrag på en sådan måde, at vi på samme tid både håndhæver den europæiske solidaritet og varetager Danmarks særlige interesser.

Det Konservative Folkeparti kan naturligvis støtte det fremsatte forslag til vedtagelse, som vi selv er medforslagsstillere til.

Kl. 12.50

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Fru Gitte Seeberg siger, at det gældende retlige forbehold har fået et uforudset stort omfang. Er det ikke rigtigt gengivet? Nu er sagen vel den, at hvor stort omfanget er af den handlefrihed, en suveræn nation har, som har sin fulde retlige kompetence, jo altid er uforudsigeligt. Det er jo i virkeligheden derfor, man vil have den; det er godt at have den handlefrihed, den suverænitet, fordi der kan opstå stadig nye områder, hvor der bliver brug for den. Udlændingepolitikken er jo et skoleeksempel.

Jeg vil gerne spørge fru Gitte Seeberg, som jeg har spurgt tidligere i debatten: Er det rigtigt, at hvis det havde stået til V og K, de to regeringspartier, i 1992, så havde vi sagt ja til Maastricht-traktaten, så havde vi ikke fået forbeholdene i 1993, og så havde vi ikke kunnet redde landet fra undergang med den fælles udlændingepolitik, som regeringen og Dansk Folkeparti havde lavet? Og er det rigtigt, at man på samme måde kunne tænke sig, at der opstod nye områder, hvor det blev livsnødvendigt?

Første næstformand (Svend Auken):

Jeg er nødt til at sige, at taletiden for længst er overskredet.

(Kort bemærkning).

Gitte Seeberg (KF):

Det er rigtigt, at vi anbefalede et ja i 1992, og hvis vi havde fået det ja i 1992, så havde vi været fuldt ud med i det retlige samarbejde, hvilket også havde betydet, at Danmark havde haft mulighed for at få indflydelse på de regler, som bliver vedtaget.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

I 1995 udgav De Konservative et EU-oplæg, hvoraf det fremgår, at De Konservative har mange spændende ideer på EU-området. En af dem, og jeg vil lige citere et lille afsnit fra den, handler om de regelmæssige formandskaber og den måde, man justerer formandskaberne på, sådan at det går på skift mellem landene.

Der står i det konservative oplæg: »Det Konservative Folkeparti ønsker fastholdt princippet om, at det enkelte medlemsland på skift får lov til at varetage formandskabet i EU.«

Mit spørgsmål til fru Gitte Seeberg går så på: Mener De Konservative stadig væk, at det er en god idé, at formandskaberne går på skift mellem medlemslandene?

(Kort bemærkning).

Claus Larsen-Jensen (S):

Jeg vil gerne spørge fru Gitte Seeberg, om det ikke er korrekt, at når det gælder udlændingepolitikken i EU, så kan man stort set afgrænse forskellen imellem dansk politik og EU-politik til tre områder?

Er det ikke også korrekt, at sandsynligheden for, at vi – hvis vi havde deltaget i fuld skala på dette område – så meget let kunne have været i en situation, hvor forskellen imellem det, der i dag er dansk lovgivning og det, der er fælles europæisk politik, havde set helt, helt anderledes ud, og at man jo i virkeligheden fraskriver sig selv muligheden for, at de regler, der gælder i resten af Europa, dermed ikke ligner de danske?

(Kort bemærkning).

Tove Videbæk (KRF):

Også fru Gitte Seeberg vil jeg gerne stille et spørgsmål vedrørende EU's værdigrundlag. De Konservative bygger jo på og nævner ofte udtrykket Gud, konge og fædreland, så derfor vil jeg spørge, om De Konservative ligesom en række europæiske og derimellem også flere kristendemokratiske lande vil gøre en indsats for, at det kristne værdigrundlag kommer med i præamblen og i art. 2's værdikatalog i EU-traktaten. Venstres ordfører mente ikke, det var nødvendigt at få det med, men at man skal holde politik, kristendom og religion hver for sig.

I Kristeligt Folkeparti mener vi, at man naturligvis skal skelne mellem kristendom og politik, men vi mener også, at det ikke kan skilles ad. Vi mener, at love i Danmark og mange europæ-